

Матера вам не наймичка, або Чому діти це — прекрасно

Немає значення, планували ви дітей чи ні, дивлячись на дві смужки тесту на вагітність, жінка все одно переживатиме купу суперечливих емоцій. І чоловік, коли дізнається, до речі, також.

Ця книжка про реальне, живе, неідеальне материнство. Про матеру, яка через призму гумору та самоіронії, використовуючи легку дозу елегантних матюків, намагається день перестоять і ніч передержатись. Від тесту на вагітність до баталій у садочку. Про перші купання, зуби, соплі й незручні запитання.

Поважною ходою пройдемося по всіх періодах материнства, намагаючись триматися курсу на збереження здорового глузду та душевної рівноваги. Розберемо стереотипи, зруйнуємо шаблони, ніжно «обезвредимо» бабу. Виробимо імунітет до непрошених порад і забобонів.

Ця книжка для мам, щоб підтримати і надихнути; майбутніх мам, щоб налаштуватись і знати, чого чекати; бабусь, щоб згадати і пережити знову; і татусів, щоб краще зрозуміти всіх цих дам.

КАТЯ

БЛЬОСТКА

МАТЕРА

ВАМ НЕ
НАЙМИЧКА,

АБО ЧОМУ
ДІТИ – ЦЕ

ПРЕКРАСНО...

віхобла

Катя Бльостка

**МАТЕРА ВАМ
НЕ НАЙМИЧКА,
або
ЧОМУ ДІТИ — ЦЕ
ПРЕКРАСНО...**

віхблa

Київ · 2021

Відгуки про книжку

Я впевнена, що через рік вагітним жінкам, щоб підготуватися до народження дитини, будуть не тільки радити дивитися відео Комаровського, а й обов'язково прочитати книжку Каті Бльостки.

Такої правди-матки про вагітність, пологи і перший рік життя дитини я не зустрічала в жодній книжці.

Видання буде цікаве і жінкам, які вже раніше народжували, бо згадувати цей період з добірними жартами від Каті — суцільне задоволення.

Читаючи деякі сторінки, я хотіла одразу бігти вагітніти знову, а перегорнувши сторінку, думала: «Та не, ну його», бо таке воно, материнство.

А ще я не пропустила б можливості дати почитати цю книжку своєму чоловікові, бо не знаю, хто ще простіше і веселіше може розказати про шлях і почуття жінки від зачаття до перших слів малюка.

*Галина Шкіндер,
авторка інстаграм-блогу
про життя з целюлітом
і без фільтрів (galinda007)*

Як це — бути мамою?

Це коли тривога твоя всепроклятуца народжується, перш ніж лікар-узист покаже солодкі пальчики на моніторі. Це коли всі кругом щось кажуть, баба каже, мама каже, подруга каже, санітарка в поліклініці каже, свекруха каже — і ти в усьому тому, мов риба в киселі, пливеш і думаєш... Та що там думати.

Бути мамою — це коли після першої дитини ти така ідеш по другу в жіночу консультацію і думаєш: «Та я ж опитна, йопта, я щас всьо тут бігом вирішаю — і родім, як за клуб сходим». Но ніт, як мама двох, мушу сказати оте відоме «Не все так просто».

І книжка Каті Бльостки — це така правдісінька правда про материнство, бо Катя — це вам не первоход, вона матера з опитом.

Дякую, Катю, тепер я знаю, що я теж нормальна мама.

Дякую і люблю!

*Татуся Бо,
блогерка, дитяча письменниця,
мама двох дітей*

УДК 612.63/.64(02.062)

Б79

Бльостка Катя

Б79 Матера вам не наймичка, або Чому діти — це прекрасно... / Катя Бльостка. — К. : Віхола, 2021. — 328 с. — (Серія «Життя»).

ISBN 978-617-7960-27-9 (п. в.)

ISBN 978-617-7960-39-2 (е. в.)

Немає значення, планували ви дітей чи ні, дивлячись на дві смужки тесту на вагітність, жінка все одно переживатиме купу суперечливих емоцій. І чоловік, коли дізнається, до речі, також.

Ця книжка про реальне, живе, неідеальне материнство. Про матеру, яка через призму гумору та самоіронії, використовуючи легку дозу елегантних матюків, намагається день перестоять і ніч пережитись. Від тесту на вагітність до баталій у садочку. Про перші купання, зуби, соплі й незручні запитання.

Поважною ходою пройдемося по всіх періодах материнства, намагаючись триматися курсу на збереження здорового глузду та душевної рівноваги. Розберемо стереотипи, зруйнуємо шаблони, ніжно «обезвредимо» бабу. Виробимо імунітет до непрошених порад і забобонів.

Ця книжка для мам, щоб підтримати і надихнути; майбутніх мам, щоб налаштуватись і знати, чого чекати; бабусь, щоб згадати і пережити знову; і татусів, щоб краще зрозуміти всіх цих дам.

Катя Бльостка — «матера» чотирьох синів, блогерка. Народилась і виросла в смт Гоща Рівненської області. У 2014-му переїхала у США.

УДК 612.63/.64(02.062)

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Катя Бльостка, 2021

© стронґовський, обкладинка, 2021

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія

на видання, оригінал-макет, 2021

ISBN 978-617-7960-27-9 (п. в.)

ISBN 978-617-7960-39-2 (е. в.)

ДОШМОРГАЛАСЯ, АБО ТЕСТ НА ВАГІТНІСТЬ

«Ну шо, Катю, дошморгалася?» — запитувала я себе, ідучи в аптеку по тест на вагітність, хоча й без нього підсвідомо наперед уже знала, що таки дошморгалася і «котенятко більше срать не буде». Аптека недалечко, через дорогу від гуртожитку. Надворі грудневий дубак, у пику дме, губи на вітру парусять, а я йду поволі, вдивляючись у червоні обличчя людей, що проходять повз, і здається мені, що всі вони знають, чому Катерина туди чеше, і також думають: «Дошморгалася».

Заходжу в аптеку, вливаюсь у чергу, тупаю з ноги на ногу. Попереду мене молода симпатична дівчина, напевно, з мого ж гуртожитку. За мною в приміщення зайшли дві бабусі в сірих пальтах і стали позаду. На одній — пухова хустка. На другій — червоний бюрет у стилі чегеваро. По погляду видно, що та, яка в бюреті, більш нарвана і може всипать кому хоч. Підслуховую їхню жваву розмову (точніше, не підслуховую, а слухаю, бо бабулечки гелґочуть на всю аптеку). Нічого нового не почула: їбуками обкладають владу, бо вважають, що то Рада затверджує ціни на «Троксевазин», і підсирають сусідку Любку, бо та в сімдесят літ отказується думать про смерть і взяла, зараза така, записалась на йогу. Діалог перебиває молода дівчина, яка досить голосно замовляє у віконечко: «Презервативи, будь ласка. “Дюрекс”. Ні, ті, що рельєфні. Дякую». Дивлюся на бабусь. За виразом обличчя розумію, що вони вже забули про безстижу жагу до життя сусідки Любки і вся їхня увага прикута до дівчини, що купує контрацептиви. У літніх очах читається: «От же прастітутка! Хай бог милує...». Дівчина виходить з аптеки, прямуючи в пристрасну ніч, і бабулечки починають свою стандартну пісню про безпорядочні статеві зв'язки сучасної молодьожі. Посміхаюсь, бо знаю, що зараз купуватиму тест на вагітність і моментально буду зарахована в браві лави здешніх прастітуток.

Підходжу до прилавка. Сую морду у віконечко. Звідти: «Слушаю вас». Кажу: «Дайте тест на вагітність, будь ласка». Дивлюсь, як продавчиня закотила очі, чмакнула роздратовано ротом і стукає

нарощеним нігтем, на якому красується золотий узор у стилі класичного циганського рококо, по вітрині, де лежать усі тести, ніби сигналізуючи мені: «Вибирай скоріше і вйобуй». «Какой? Девушка, какой?» — питає вона. «Негативний», — кажу я, трішки істерично посміхаючись сама до себе. Бачу, що провізору, яка стовідсотково була рождена, щоб працювати з людьми, і явно знайшла своє покликання в цій професії, мої шуточки до сраки, тому справді час закруглятися з цим животрепещущим діалогом. Вибираю дешевший тест, розраховуюсь і дрелюю назад в общагу, по дорозі думаючи, що таке чудове обслуговування клієнтів я зустрічала лише в паспортному столі.

Карабунюся сходами на п'ятий поверх гуртожитку. Захекалась, упріла, піт по дупі тече. Знімаю пуховик. «Йобтвоюмать, Катя, а одноразовий стаканчик? Куди ж ти маєш цього теста вмокать? То ж не в кружку дзюрить?!» — говорю сама до себе. Трохи поматюкавшись, знову п'ялю на себе пуховик і шапку (так, у віці двадцяти років я вже перестала вийобуватись, щоб бути красівой, і почала носити головні убори в холодну пору року) і йду в магазин.

Звичайно, можна подумати, що це все — пиздьож і провокація. Як у студентському гуртожитку, святому місці, де стабільно бухають п'ятдесят відсотків мешканців, я не змогла знайти одноразового стаканчика? А я твердо відповім, що цьому є раціональне пояснення. Кінець грудня, сесія на фінішній прямій, більша частина студентів усі екзамени поздавала й роз'їхалася по домівках, попередньо відсвяткувавши закінчення семестру й випивши все, що горить (з тих самих стаканчиків). Як же годиться на останніх п'янках перед канікулами, закушували алкоголь останньою банкою консервованих патисонів, які мама передала з умовою «сам як хоч, а слоїка додому щоб привіз», і в результаті обблювали унітази на всіх п'яти поверхах гуртожитку.

«Ну, все, стаканчик есть», — підсумовую я, прийшовши захекана з магазину. Обережно, немов обезврежуючи атомну бомбу, розпаковую той тест. Чому на упаковках такої продукції жирним шрифтом не пишуть фрази «Усе буде добре! Не сци!»? Ну круто ж, якби писали, правда? Хоча «не сци» в цьому випадку звучить досить іронічно. Розпакувала, все на місці. Починаю уважно читати інструкцію, хапаючись за кожне слово на папірці. У голові мелькнуло: «Ти, Катя,

пизда з ушима, в економічну теорію так вчитувалась би, як у цю срану інструкцію. А то здала на трійку. Хер тобі на воротнік тепер, а не стипендію!».

Прихопивши стаканчик і розпакований тест, попередньо випивши дві кружки чаю, у позі бігущого єгиптянина пру довгим коридором у туалет, який аж у кінці малого крила п'ятого поверху гуртожитку, що на Російській, 70. Обираю кабінку, яка найменш засрана. Вибір тяжкий. Визначилася. Пісяю в стаканчик і щиро хвалю себе за приціл і точність, бо якщо є талант, то треба його визнавать. Під дверима чую: «Катрофан, мілая, ну шо там?». Лець підтягнувши ажурні труселя, куплені на Дарницькому ринку, відчиняю двері вбиральні, за якими стоїть моя подруга Юляха. Вона прийшла підтримати. «Может, тебе за руку подержать в такой важний момент?» — питає вона, дивлячись на мене якось так по-доброму, перелякано й трохи приречено. «Стаканчик подержи», — кажу я і протягую їй наполовину повного (бо я — закінчена оптимістка) «кубка». Вона тримає, я поправляю штани і дістаю з кишені ту тонесеньку судьбоносну смужечку. Мокаю, вголос відраховуючи п'ять секунд. Дістала, стрепенула й поклала на підвіконня в горизонтальному положенні. Виробник обіцяє, що результат буде готовий через дві хвилини. Точність 99,9 %. Ті дві хвилини тягнуться, як хуй по стекловаті — болісно й дуже довго. Не витримую, беру тест у руки і, не відводячи очей від поля результату, чекаю.

На, Катерино, получи, розпишись! Дві яскраві рожеві смужки з'являються перед очима, підтверджуючи той факт, що я таки дошморгалася.

Що я відчувала в той момент? Нічого. Якесь дивне оніміння. Подруга невпевнено сказала: «Паздравляю». Точніше, це звучало більше як запитання: «Паздравляю?». «Ага», — це все, що я могла з себе вичавити в ту секунду.

...Полягали спати. Планувала Катерина трохи пострадать перед сном, можливо, навіть легонько всплакнуть, як же годиться в тому віці й ситуації, але ні, заснула одразу, бо хай яка срака в житті Катрусі траплялась, а її сон і апетит не могло потривожити ніщо.

На ранок, після чайку і хлібчика з абрикосовим варенням, прийшов страх: «Ти не готова!». Потім у двері постукалася розгубленість: «Що

ти будеш робить з дитиною, матня ти дурна? Ти на третьому курсі! А навчання? А плани? А подорожі світом?». Наступною навідалася злість: «Заливалася тим халявним вином у Хургаді, як циган сироваткою, то тепер маєш!». Останньою прийшла радість. Спокійна й трошки дивна радість, про яку не хотілось одразу нікому розповідати, а залишити для себе, як останню шоколадну цукерку в багатодітній поліській сім'ї. «Я буду мамою», — пробубніла тихенько, ніби переконуючи себе. «Йобтворюють, Юляха, я буду мамою!» — кинулася до подруги, яка ледве продерла очі від сну. «Ой, Катрофан, ти будеш атлічної мамай», — позіхаючи, промовила вона. Саме так, я буду атлічної мамою...

Це була моя перша вагітність, від першого чоловіка (дай йому, Боже, здоров'я і мішок грошей. Недавно в нього народилася двійня, тому вони йому точно не лишні). Від нього я маю прекрасного сина Артема. Якщо ви думаєте, що Катерина на тому зупинилася, то ніт. Як то кажуть, для бешеної собаки кілометр — то не крос. Після Артема, не покладаючи рук та інших частин тіла, ми з моїм теперішнім чоловіком склепали ще трьох чудових україно-американських хлопчиків: Гната, Ілая та Фореста. Когось клепали свідомо, хтось став для нас величезним сюрпризом (прівет, Ілаю, прівет, синку). І знаєш, що я скажу? Навіть якщо вагітність запланована й очікувана, ти все одно переживаєш усі ті суперечливі емоції, дивлячись на обпісяну смужку тесту на вагітність. Безмежна радість може межувати зі страхом і сумнівами в собі. Коли жінка дізнається про вагітність, у неї в голові формується діалог із цілою купою різноманітних запитань. Деякі з них досить логічні й закономірні, наприклад, чи впораєшся ти фізично й морально; як відреагує він; чи потягнете фінансово; що скажуть батьки; як бути з навчанням... Думок усередині роїться стільки, що здається, ніби всі стіни цього ветхого й непостійного світу обвалюються на твою міліровану голову. Хочеш прикол? Це абсолютно нормально. Дозволь собі відчувати весь спектр почуттів і емоцій, від страху й злості до радості й ейфорії. Не приглушуй їх, не дави. Проживи їх і будь терплячою до себе. Ти, ідрійогомать, подаруєш цьому світу нову людину. Нову людину, а не бульку з носа.

Усе буде добре.

ЛЮБИЙ, Я ВАГІТНА!

З тестом розібрались. А далі шо? А далі треба придумати, як повідомити щасливу новину своєму суверенному, з яким ти, придавшись пристрасним любодіянням, сотворила сіє чудо. Живе хлоп спокійно й у вус не дує, що скоро стане татком. Новина ж хвилююча, хай ти де! Як сказати так, щоб і душевно, і красиво, і щоб не злякати мужчину, бо внутрішня організація його може бути така тонка і слабка, як моє тазове дно після четвертих пологів? Що ж робить?

Новомодні тенденції соціальних мереж підказують нам, що подати цю інформацію треба якось по-особливому, небанально. Проаналізувавши сторінки успішних вітчизняних блогерів, інфлюенсерів і зірок, пропоную наступний сценарій.

Чому б тобі не орендувати повітряну кулю, саксофоніста та відеооператора? Тільки уяви! Майбутня мама, естественно, на десятисантиметрових каблуках, у довгій сукні з червоним люрексом, що обтягує витончені форми, при макіяжі й локонах, як у юної випускниці, повільно йде до кулі, ведучи за руку майбутнього тата, якому зав'язали очі шарфом з останньої колекції Gucci. Попереду, ледь торкаючись землі, біжить білокуре дівчатко допубертатного віку в костюмі янгола (німб з підсвіткою, крила в пір'ї, усе по фен-шую), устеляючи їхній шлях пелюстками пахучих білих троянд. Плавною ходою пара підходить до кулі, яка готова в будь-який момент здійснитися в небо.

Майбутня мама ніжно розв'язує коханому очі. Майбутній тато блимає та протирає свої діоптрії, але так і не може зрозуміти, що це робиться. «Коханий, у мене для тебе сюрприз!» — таємничо повідомляє мама. Саксофоніст починає тихенько награвати романтичну мелодію, тим самим створюючи відповідну атмосферу. Відеооператор намотує круги навколо пари, знімаючи кожен момент, щоб потім було що виложити у сторіз. Мама продовжує: «Я запрошую тебе, любове моя, в політ, який змінить наше життя назавжди». Елегантним взмахом витонченої руки вона сигналізує, що всім пора пакуватися в кошик.

Повітряна куля починає плавно здійматися в багряне небо. У кошику тато, мама, саксофоніст, відеооператор і чувак, який керує польотом. Набирають висоту. Здається, що хмари можна торкнутися рукою. Далі все як у кіно: пара, обнявшись, вдивляється в захід сонця. Оператор знімає чудесну мить. Удалині летять білі лелеки, як символ майбутнього поповнення в щасливій сім'ї. Раптом чується ніжний спів: «...Намалюю тобі сонце...». Голос до болю знайомий: «...що блищить в твоїх очах...». Повз кошик, з парашутом за плечима, пролітає Тіна Кароль, заводячи свою відому та всіма любиму пісню. Татові повело мову. Точно неясно, чи то від здивування, чи від підбиття в умі вартості цього душевного празника. Чарівну мелодію улюбленої пісні переривають лише звуки, що видає позеленівший саксофоніст, голосно блюючи за борт, тому що, як виявилось в ході польоту, вестибулярний апарат у нього такий сильний, як у горобця під коліном.

Мама вдихає повні груди повітря й нарешті видає: «Коханий, нас буде троє! Я готова, а ти?» — питається мама, вдивляючись татові в очі, немов у душу. «Троє?! Я, ти і Тіна? Ой, я завжди хотів таке поспробувати», — у голосі тата відчувається нотка захоплення. «Я вагітна, любий... Стоп! А ти що подумав?» — мама виймає із сумочки тест і тицяє тату в очі. Той, не розгубившись, хапає маму в охапку. «Я не вірю своєму щастю!» — голосить він. На брутальному лиці блищать скупі чоловічі сльози. Татусь пристрасно цілує маму, далі, на емоціях, чмокає відеооператора, черга доходить навіть до дядька, який керує кульою. А де ж саксофоніст? А саксофоніст, скрутившись калачиком та обнявши інструмент, лежить у куточку корзини, забльований і без свідомості, періодично дригаючи кінцями, саме тому й лишається нецілованим.

Куля приземляється. Під оплески друзів, рідні і Тіни Кароль (вона, до речі, встигла вдало приземлитися, переодягнутися в сукню з розпоркою і поправити гламурну зачіску) з корзини виходять щасливі майбутні батьки, тримаючись за руки та блаженно всміхаючись усім довкола. У вечірньому небі бахкають салюти, та такі, що все те, що ми бачили на День Незалежності, в порівнянні здається недолугим пуком на вітру. Спеціально найняті для цієї події офіціанти розносять просеко та амюзбуш. Фотозона з живих екзотичних квітів заповнена

людьми, що бажають увіковічити цю шикарну мить. За кадром залишається лише ледь живий саксофоніст, якого забирає скоро.

Ну що? Занадто? Ну, як варіант, можна ще на Мальдіви злітати. Там на білосніжному піску якимось патином напиши «Серденько, ай ем прегнант!», таким чином здивувавши й оцчаслививши свого любого під шум лагідних хвиль теплого Індійського океану. Ну що? Мечта ж! Обов'язково знімай цю процесію дроном, щоб потім у всіх при перегляді відео щелепа відпала, голосно цокнулась об ламінат і покотилася за диван (чи то від краси пейзажів, чи то від твого віртуозного володіння англійською).

Нема бабла на Мальдіви? Ну, хоч у Хургаду махни, не жмись. Попроси, щоб персонал готелю на вашому ліжку в номері скрутив бейбіка з рушників. Якщо додатково заплатити, то вони такі шедеври з тих махрових полотенець накрутять! Кіт на глині так крутити не вміє, як фінансово заохочений працівник готельної індустрії.

Отже, твій милий заходить у номер. Дивиться на ліжку в недоуменні, чухаючи пузо, в якого щойно впхнув три кілограми олінкюзіва. «Завше ж лебедів крутили. Що це могло б значить?» — питається він. Тут ти його одразу новиною по довбешці бабах — і приклала. Ех, красаота й романтика Червоного моря.

Так і бути! Не хочеш нікуди їхати, лежня кусок, то хоча б влаштуй милому домашній квест. Він прийде з роботи — і що він найбільше хоче? Правильно! Брати участь у такого роду конкурсах. Я знаю, всі ми, жінки, трошки тамада. Упакуй обпісяну смужку красиво, поклавши в коробочку та вчепивши зверху бантик, і заховай далеко-далеко, наприклад, за бойлер. По периметру обійстя потикай підказки, які в кінцевому результаті, якщо він збере їх усі в номерному порядку та зуміє розгадати ребус, приведуть його, коханого буслика, до тієї коробочки. Нехай він бігає по хаті з язиком на спині, шукаючи твої писульки, а сама сядь на диван і споглядай, жваво мотиляючи ногою. Весело ж, їдрийогомать! Живий тобі «Форт Буаяр». Правда?

Особисто я, як те село без магазина, чомусь на інстаграмні тренди не повелася. Тоді ще в планах у мене слави не водилось. Натомість вирішила повідомити просто: сказати ротом, не готуючи промов, не добираючи високопарних слів. Видох, вдох — і кажу своєму милому: «Я при надії».

Особливо запам'яталася реакція чоловіка на вагітність нашим третім сином. Як усі нормальні баби, я хотіла почути у відповідь: «О Боже, яка радість! Я і мріяти не міг, що ти, як український чорнозем, родюча й плодovита!». І щоб він схопив мене на руки і кружляв, кружляв, як у кіно. А потім ми з ним, міцно обнявшись, тихенько заплакали б від щастя, витираючи соплі одне одному об камизельки. Після цього, висякавши носи, почали б одразу вибирати ім'я для майбутнього пуп'янка. Усім жінкам хочеться такої реакції (давайте зізнаємося), тому його «Ну Катю, ну йобтворюють!» мене легонько здивувало.

Думаю, зайвим буде казати, що на руках мене ніхто не кружляв. Натомість він сам вальсував по хаті, однією рукою тримаючись за серденько, іншою махаючи, немов псика хвостом, і бубнів щось типу «WTF», що в перекладі на милозвучну українську мову означає «Я надзвичайно спантеличений. Як так сталося? Не розумію...».

Могла б я, звичайно, на це образитись і вже ніби на емоціях скривила губу, але все ж згадала, що чоловіки — теж люди і мають право на переляк, сумніви, штупор, розгубленість, страх... Тобто на весь емоційний спектр, які ми, прекрасні жони, переживаємо, вперше дивлячись на той обпісяний тест. Саме тому я не гасала за ним по кімнаті, вилупивши очі, з войовничим криком «Як ти міг, казьол паследній?!». Я собі спокійно вмостилася на кухні, монотонно попиваючи м'ятний чайок, закушуючи десятим коржиком і споглядаючи, як суверенний шукає п'ятий куток у хаті, переварюючи щасливу новину.

Через п'ятнадцять хвилин із сусідньої кімнати показується сонцеликий образ мого чоловіка. «Я вітаміни для вагітних уже замовив. На УЗД йдемо разом. Гарантую, що буде хлопчик, — каже він, усміхаючись. — А зараз іду-но я швиденько пошукаю на ютубі відео про те, як провести вазектомію самотужки, у домашніх умовах за допомогою кухонного ножа і скотча».

Я ж кажу, все буде добре.

«ТИ Ж ВАГІТНА, ТОБІ НЕ МОЖНА...», АБО ЖИВОТВОРЯЩІЙ ЗАБОБОН

Вагітність повинна бути щасливим і спокійним етапом у житті. З цим погодяться всі. Але все ж, як не крути, без хвилювань не обійтись. Тим паче якщо ти молоде й зелене, як та паперівка навесні, і не володієш столітнім запасом народних премудростей, як середньостатистична українська баба. Будеш мучитися на синю сливку. Куди не потикнешся — небезпека, вроки, погані очі... З усіх боків тобі кричать, що то не можна, сьо не можна, туди не ходи, на це не дивись, упасі Боже, не чіпай... Кого слухать? Що ж робить?

Переживать не варто. Провівши ретельні антропологічні дослідження, поспілкувавшись із наймудрішими сансеями (читай — бабусями, прабабусями), сама пройшовши через чотири вагітності, я назбирала всі ті «не можна» і втулила в цю чудесну книжку, щоб подарувати світло тим, хто блукає в темряві незнання. Збирала їх ретельно й сумлінно, як колись колорадських жуків з картоплі в банку (бо баба пообіцяла мені п'ять гривень, а дід — по сраці, якщо не допоможу. Не один від мене не втюк, і назбирався трохлітровий слоїк). А все для того, щоб уберегти й допомогти. Хтось скаже, що це забобони, а я скажу: це життєво необхідні знання. Хтось скаже, що це бред, а я скажу, що це вікова мудрість. Хтось скаже: «Де наукові докази?» — а я скажу: «В сраці». Отже, починаємо.

Насамперед не можна нікому розповідати про вагітність, щоб погані люди не зіврили. Ні пари з уст, особливо перші три місяці. А ще краще, приховуй свою «інтересну» ситуацію якнайдовше. Морозся до останнього так, наче тебе тато в п'ятнадцять з папіросами за школою спалив, і ти доказуєш йому, що то не твоє, а подружки. Морозся так, ніби мама знайшла презерватив у кишені твого полушубка і стоїть у дверях з очима навикоті й питанням: «Доця, а це ще шо, блять, таке? Я не поняла...». Морозся так, ніби баба дізналася, що ти не їси її ладні пироги, бо худнеш і ще й рік у причастя не була. Одним словом, прикидайся шлангом. Щоразу, коли тебе прямо запитують про вагітність, хутко переводь тему в політичне поле і починай матюкати

владу. Це обезкуражить опонента та поверне розмову в знайоме та комфортне для всіх русло.

Якщо приховувати той факт, що прекрасна діва при надії, уже не вдається, то необхідно озброїтися животворящою дулею і тримати її в кишені щоразу, як на тебе падає взор людей, які у вільний від повсякденних клопотів час врочать вагітних жінок. Таких скатін інколи дуже важко відрізнити від загальної маси адекватного населення, тому рекомендується ходити з дулею постійно.

Також від вроків захищають шпильки, приколоті до натільної сторони одягу, та носіння трусів навиворіт. Якщо застосовувати всі ці прийоми в сукупності та одночасно, то вроки від тебе відскакуватимуть, як кулі від бронетранспортера. Дрелюємо далі по списку.

Вагітній не можна шити, в'язати, вишивати, зашивати, плести макраме... Язиком плести — то можна, а макраме плести — ніт. Ось така от життєва іронія. Тобто все, що пов'язано з нитками й руками — забудь. То зло і страшна небезпека. Як це «чого»? Бо ж дитина буде обвита пуповиною. Це ж логічно, йпрст! Також не можна переступати через шнурки, дроти, шланги; вивішувати білизну; носити шарфи та пояси. Причина та сама — обвиття пуповиною. Що? Обвиття, спричинене рендомними рухами плода, довшою ніж звичайно пуповиною чи надмірною кількістю навколоплідних вод? Ще дурнішого не чула (закотила очі так, що аж мозок побачила).

Може, ще скажете, що й нігті вагітній фарбувати дозволяється? Ніяких манікюрів і педикюрів! Через нігті мами дитинка дихає в утробі. Так, саме через нігті. Де наукові підтвердження? Де докази? Де дослідження? А навіщо вони, якщо так сказала баба Леся/Зоя/Орися? Також баба вважає, що грім на небі — то не звук, спричинений електричними розрядами блискавки, то так Бозя свариться. Шах і мат, науковці, шах і мат! Так, не відволікаємось, а повертаємось до наступних «не можна».

Не можна стригти волосся, вискубувати брови, голити пахви, ноги і геніталії. Як це «чому»? Відповідь очевидна: відрізаєш дитині віку. Отак безсердечно херак — і вкоротила літ. Тому не вздумай! Не зважай, що ти, як той сніжний барс, лахмата. Не жалійся, прошу, бо материнство — це не про красу, це про самопожертву і терпіння.

Що? Це змушує тебе почуватися невпевнено в ліжку та негативно впливає на якість сексуального життя з чоловіком? Яке сексуальне життя, ти що, з дуба йобнулася?! Його під час вагітності бути не повинно. Наявність сексуального життя в мами напряду впливає на розвиток мови в малятка — це широко відомий факт. Ті діти, що в утробі бачили пісюн, дуже лякаються, тому пізно починають говорити. Ось такі серйозні наслідки переляку. Не, ну а ти не злякалась би? Лиш уяви себе на місці дитятка: релаксуєш у себе в апартаментах, хочеш — подрімуєш, хочеш — пуповину на ногу намотуєш, пальця смокчеш... Раптом стіни починають труситись і в хату лізе це: «Добрий вечір, здрасте». Ну, ти не злякалась б? Признайся чесно! Та кожен у штани наклав би. Тому заведи собі «каракуля» між ногами й відлякуй ним чоловіка, щоб дурне в голову нікому не лізло. Такий собі готовий натільний оберіг.

Повернуся до теми зачіски і волосся, щоб зауважити, що особливо небезпечні стрижки для матусь саме хлопчиків. Зараз поясню. Окрім укорочення віку, разом зі своїм волоссям ти відрізаєш йому пісюна, і в результаті народжується дівчинка. Ех, була би я, напевно, Валентином чи Альбертом, якби моя матера на четвертому місяці чілочку собі не підрівняла. Тому щоразу, як ідеш стригти посічені кінчики, знай, що насправді обрізаєш на одного кінчика більше.

Поїхали далі. Про харчування. Важливо! Вагітним не можна їсти рибу, бо дитинка народиться німа. Не можна пити газовану воду, бо від бульбашок оглухне. Виноград і банани теж не можна, бо буде в дитини величезна голова. Ледь не забула: якщо будеш їсти соняшникове насіння, то дитина буде слинява. А що може бути гірше, ніж слинява дитина? Хіба що вічно голодна. Так, так! А вічно голодною вона буде, якщо мама під час вагітності на ходу перекушує. Якщо не хочеш, щоб твоє чадо було злодійкувате, то в жодному разі не рви плодів з чужого саду. Бо зараз ти, з пузом наперевес, потрошиш чужу абрикосу, а через надцять років пакуєш передачки в СІЗО. Воно тобі треба? Ні! Тому держись. От народиш, тоді дерзай.

Я розумію, що вкрадене набагато смачніше, розумію. Ще з дитинства пам'ятаю: барбар, що ріс у сусідки Ліди, завжди був соковитішим, зараза, хоч бабуся садила точнісінько такий самий і в нас на городі.

Саме тому я і мої сестри, утворивши бандитську групіровку, тирили той сусідчин барбар у сутінках літніх гоцанських вечорів.

А про каву знаєш? Її теж не можна. Ні, не через кофеїн і його вплив на організм, а через те, що якщо пити цей запашний напій, то дитина народиться чорною. Чорна кава — чорна дитина. Ось так народилося в Сніжани й Олега дитя, як Дензел Вашингтон. Олежка, дурне, підозрює Сніжану у зраді. На студента з Ефіопії, що квартиру в сусідньому під'їзді знімав, грішить. А проблема в чому? Як виявилось, його вірна дружина, будучи при надії, регулярно еспресо посьорбувала. Ось і все. Шо кому не ясно? По-моєму, логічно. Зв'язок прямий, факт неоспоримий, дурного не думай, то все кава. Читай далі.

Не можна бити котів і собак, бо дитя народиться волохате, як той бурий ведмідь. Мусить Мурчик усе якось перемучитися дев'ять місяців без твого чарівного пенделя. Та що там бить, гладить не можна, бо спина в дитятки буде заросша аж до самої сраки. Одним словом, держись від тої живності подалі, а ще краще випри те звірю з хати кібенімаць, щоб не спокушатися його тапком турнуть, як воно тобі за сервантом насере.

Також не можна сидіти на порозі, бо під час пологів дитина застрягне в родовому каналі. Та не те що сидіти, навіть переступати небажано, тому лізть у хату через вікно. Якщо побачиш жінку на дев'ятому місяці вагітності, яка намагається протиснутись у віконну раму, знай, у неї будуть легкі пологи, полюбе.

Не можна купувати нічого наперед для новонародженого, щоб не накликати біду. А коли ж його купувати? Хороше питання. Отак з роддома вийшла — і пиздуй по магазинах. Якраз ідеальний час для шопінгу. І розвієшся, і людей побачиш. Коли ж іще, як не після пологів, бігати з чоловіком по магазинах, закинувши язик за спину, і вибирати ліжечко, ванночку, пелюшки, одяг, підгузки і далі все по списку? Нитки з «каракуля» стирчать, шви болять, груди печуть, а ти наслаждаєшся шопінгом. Ну, можна, звичайно, це довірити бабі, але то вже діло вкуса.

Не можна плювати у вогонь. Цей пункт, до речі, дуже тяжко виконати. От запалюєш ти камін у кімнаті чи мангал під шашлички, і так же хочеться в нього плюнуть, правда? Це ж перше, що приходить у голову кожній нормальній людині, коли вона бачить вогонь —

плюватись. Але мушиш себе стримувати, хай як би ті язики полум'я тебе не манили в них харкнуть. Якщо ж даси слабінку, то всьо — у дитини буде червона пляма на обличчі. Так собі і знай. Пляма. Велика, червона і страшна, як торба павуків.

Також вагітним не можна сидіти на пустому відрі й переступати через плоди, що ростуть у землі. Цей пункт мені дуже нравиться. Як це «чому»? Бо картоплю вибирать уже не прийдеться. Я була така щаслива, коли дізналася про саме це «не можна», що забула уточнити, чим конкретно воно є небезпечним і які можуть виникнути наслідки для дитинки. Скажімо так, бігти раком із тим відром по щойно зораних рядках, збираючи в нього бульбу — не найулюбленіше моє заняття.

Сидіть на відрі, переводячи дух, поки коняка оре поле — ще куди не йшло, але теж не айс, бо дуже терпне дупа. Ще з дитинства всі мої ангіни і прочі нездужання припадали виключно на сезон збору врожаю. Якось так дивним чином складались обставини. «Психосоматика чистої води», — скаже хтось. «Сачкування і вміння прикинутись галошею», — скажу я.

А тепер найголовніше «не можна», якого просто повинна дотримуватися кожна вагітна жінка. Воно є есенцією щасливої вагітності, без зайвого стресу та набутого неврозу. Отже, вагітним не можна дослухатися до різного роду дурних забобонів, які, не маючи жодного наукового підґрунтя, вкарбувалися в нашу культуру на рівні фольклору і передаються від покоління до покоління, як той старий сервіз із прабабиного серванту. Ці забобони сягають коріннями часів, коли Перун був за главного, біляча шкурка — ходовою валютою, а кусок сажі — основою модного мейкапу.

БАБА — ЛЮДИНА-ЛЕГЕНДА

Якщо вагітна жінка дивиться на світ через призму здорового глузду і лише він — її путеводна звезда, то і на порозі можна посидіти, і кавусі вранці бахнути, і у вогонь поплювати. З таким підходом, точно кажу, усе буде добре.

Ви знаєте, у який момент ваша мама та свекруха стають бабами? Ні, не тоді, коли народжується довгоочікуване, омріяне внучатко. Бабами вона стають у той момент, коли дізнаються про вашу вагітність. Усе, клямка падає, скринька Пандори відкривається, ховайся в жито, накрийся колоском. Бути бабою — це ціле мистецтво, бути бабою — це стиль життя. Її любов, як цунамі, зносить усе на своєму шляху, накриває з головою і колошматить несамовито. Тому, якщо молода мама вчасно не окреслить особисті кордони та рамки, за які навіть бабі не можна заступати, то всьо, їй (мамі) точно пиздець.

Пам'ятаю, як колись спитала свою матусю, на той час бабу лише одного внука, у чому різниця між любов'ю до своєї дитини і до внучатка. «Розумієш, доцю, — відповідає мама, — як це краще пояснити? Онуків більше шкода. От так сильно за них душа болить, що аж ноги терпнуть і щемить у грудя́х. І як же хочеться вберегти від усього поганого і захистити. І вкрить... І вдіть... І нагодувать...».

Як ти, напевно, зрозуміла, у розмові вияснилося, що бабусям здається, що внучатка постійно мерзнуть. Їхній внутрішній гідрометеоцентр цілодобово повідомляє про заморозки, шквальний вітер та рекордно низькі температури, незалежно від пори року за вікном, тому «Одягни дитині шапку» звучить не як пропозиція, а як наказ, за невиконання якого баба тобі стільки всипле, що аби видержала, мачуха ти така. Знай, вкрить і нагодувать — це фактично свята місія кожної баби, задля виконання якої вона готова на все, навіть вступить у нерівний рукопашний бій з молодого і крепкою мамою, яка сама, як та гормональна бомба, може бахнути у будь-який момент так, що мало не покажется. Саме тому спецпідрозділ, що гордо зветься «баба», готовий у будь-яку хвилину її знешкодить, перерізвавши проводочки, бо хто ж іще, як не вона? Лиш на бабу надія. Лиш баба може, вміє і, головне, знає, як правильно.

Не бійся. Не все так страшно. Хорошою новиною є те, що з кожним наступним внуком переважну більшість бабусь попускає, і вони повертаються у свій першопочатковий, довнучатковий стан. Якщо з першою лялькою баба, махаючи своїм досвідом і цінними знаннями, пре, як той броненосець, щоби брати активну участь у всіх виховних процесах, то після третього-четвертого внучатка бабуся розуміє, що гледіти треба себе, і починає співати українську народну пісню «Ці діти мене кончать. Дайте пожить. Я своїх уже вигледіла, а ви своїх гледіть самі. Одчепіться від баби». Якщо докладніше, то розвиток подій відбувається за наступним сценарієм.

Баба, дізнавшись про першу вагітність невістки, звонить подрузі: «Так, Галю, вагітна Наталя. Щастя-то яке! Аж не віриться! Як я цього ждала! Нарешті Боженька послав діточок. Надіюсь, буде подібне на мене. У мене не генофонд, а золото! Шо “чого на мене”? Ти Наталіного шнобеля бачила? Можна кедра довбать. Галю, я її одразу попередила, що про вагітність нікому не можна розказувати, нікому, особливо перші три місяці. Головне, щоб ніхто не знав. На облік підем ставать під покровом ночі, у мене в реєстратурі є зв'язі. Я за коробку “Червоного маку” все порішала. А шо я? Я лише тобі розказала, Ліді з кутка, Марусі Петькиній і матушці в церкві. Але це великий секрет, то ти ж нікому. Так, так, знаю, що не можна їй стригтись, фарбуватись, ноги схрещувать, як сидить, шить, в'язать, через бульбу переступать, фотографуватись... Шо ще забула? А! Любиться теж не можна! Кончилось, уже долюбились, пока хватить. Можна дев'ять місяців і потерпіть. Я Альошку налякала, що як ще раз побачу, що він її за попу щипає, то принесу в їхню спальню розкладушку, вмоцнусь і буду пильнувати. Альошка думає, що я шуткую. Ха! Як треба буде, то я і між ними ляжу». З бабою шуткі плохі!

Невістка вагітна другим внуком: «Алло, Галю! Так, знов! Єсть контакт. Не впильнувала баба! Партизан проскочив повз мій патрульний пост. Ти бач, який Альошка проворний? Ну, де єдин, там двоє. Діти — то щастя. Сказала невістка, що на цей раз не буде мене слухать, а піде підстрижеться, нігті і реснічки наростить. Бо всю попередню вагітність проходила як висрана ягода, а в цю хоче бути красивою і спокусливою для Альошки. Колись чистого фартуха вділа — і вже спокуслива, а тут бач, шо треба видумувать? О часи пішли!».

Невістка вагітна третім: «Алло, Галю, алло? Шось погано чую, алло! Слухай, шо! Наталя з тими реснічками, видно, така вже Альошці гарна була, що другому внуку три місяці, а вони вже третє склепали. Я в шокові! У неї кожна вагітність або коли картоплю садить, або як буряки чистить. Коли вже ця богиня плодородія на город покажется? Шо я одна там горба гну? Знайшли наймичку. Ну, але то щастя велике, так. А я шо? Я радію, але якось швидко все стало. Баба не вспіла опаментатись. Ну, так, два внучка є, то третя хай буде дівчинка. Галю, мо' і я на реснічки піду? Може, таки ще пару раз з дідом переморгаєм на старості літ?».

Наталя чекає четверте дитя: «Галю, за три літа штири діта! Мої діти помішались, гвалт! Невістка сказала, що вона — ведіческа женціна. Вона Альошці дарить любов і насолоду, а він їй — достаток і безпека. Мені дід щороку сервіза дарить, а оказується можна було безпека заказувать. Дурдом якийсь! Вони помедітірували і вирішили, що родить будуть стільки, скільки вселенна їм пошле дітей. Бо вселенна їх забезпечує і оберігає. Хай би ще та вселенна їх картоплю забезпечила, щоб нам з дідом менше тих городів і паїв тримати. Шо вони будуть робить з чотирма дітьми? Це ж їх накормить, одить, вивчить... Живе одним днем молодьож! Роблять бабі нерви...».

Невістка вагітна п'ятим онуком: «Галю, алло, буде п'ятий. Мітька, капни мені барбовал на цукор, бо серце зробилось, як горішок. Да, Галю, чуєш? Вони його в Непалі намедітірували. Називається “дурне поїхало в турне”. Так, пам'ятаєш вони влітку “просвітляться” їздили, поки я гляділа чотирьох онуків? Просвітлились! Нормальні люди з путешествій магнітики привозять, ну що, не?! Поки Наталя з Альошкою, як горні козли, по непальським схилам лазили, ці малі спиногризи всі закрутки ще в серпні зжерли. Льох пустий. Ага! Ми там з дідом від них часом переховувались, то я знаю, що кажу. Пустий! Вони корову пробували осідлать, в неї аж молоко пропало! Такого Зорька стреса пережила, бідна, що ледь не скисла. А кури їм зразу в жмені неслись, з переляку. Вони ж бідного кота вчили плавати в цебрі з водою. Нявчик після цього заліз під стелю, за образи, і не вилазить. Бач, заглянув в очі смерті і став до Бога ближче. Пішли нарвали мені букетів, кажуть, хотіли зробить приємно, зарази такі. Як чого я серджусь, Галю?! Як це “чого”? Бо букети були з цвіту картоплі!

Короче, робим з дідом паспорти і їдем в Італію на заробітки. Хоч оддыхнем там трохи. Бо бачу, що Альошкіна вселенна закругляться з подарками не збирається, а ми ще хочем пожити...».

Хай якою комплексною особистістю не здавалась би тобі баба зараз, знай, усе буде добре.

ЖІНОЧА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Облік у жіночій консультації — ще та пригода. Ти йдеш у поліклініку вся така піднесена й чарівна, у собі несучи тайну і щастя. Чому тайну? Ну здрасте, приїхали! Тобі що, свекруха, чи мама не сказали, що про вагітність нікому не можна говорити мінімум до дванадцяти тижнів? Нікому! Якщо не казали, то перечитай ще раз список тих всіх «не можна», які я так легантно виклала вище.

Так от, ідеш і думаєш: «Головне — нікого зі знайомих не зустріти». Приходиш у ту поліклініку, стаєш у чергу до реєстратури, а тут, як на зло, разом із тобою тьотя Зіна, Галя з пилорами, сусід Петя з двома синами, твоя перша вчителька і хресна троюрідної сестри, яка десять літ була на заробітках в Італії, а тут повернулась і приперлась у лікарню в той самий день, як ти принесла туди свою тайну, щоб поставити її на облік.

Стоїш ти в тій черзі, як хуй на іменинах, і думаєш: «Що ж брехать?». А вони всі, як коршуни, кидаються до тебе: «А що ти тут робиш? А що случилось? Якась ти, дєточка, марненька. Заслабла, да? Це ж таке, зараз ця молодьож геть некрепка. Шо там твоя мама? Продав твій батько той жигуль? А за скільки?..». І ти, розгублена, не знаєш, що й відповідати.

Може, плести щось про рутинну перевірку й аналізи? Ні! Не пайдьот. Ніхто в це не повірить. Чому? Бо рутинна перевірка здоров'я суперечить усій основі українського менталітету, тому що поки грім не гримне — дядько не перехреститься. То що ж казать? Зберися! Думай! Починаєш бляють про те, що треба взяти довідку в терапевта, підписати папірець, дізнатися розклад...

Фух, нарешті підходить твоя черга, рятуючи від потоку небажаних запитань від знайомих. Ти тикаєш бузю у віконечко й тихесенько запитуєш працівницю реєстратури, майже пошепки: «Я прийшла, щоб стати на облік з приводу вагітності». Працівниця тобі: «Шо?». Ти: «На облік треба стать». Вона: «Ви можете нормально сказати? Шо ви шепчете?!». Ти ще більше тиснешся в те віконечко і ледь голосніше: «Я вагітна. Десять тижнів. Мені треба стати на облік у гінеколога». Працівниця: «Все ясно. Так би зразу й сказали. Прізвище, адреса проживання?». Сумирно кажеш. У цей момент ця прекрасна жінка в

білому халаті повертає свій ніжний стан у сторону колеги, що заховалася в дальньому кутку кабінету, між стелажми з медичними карточками пацієнтів, і волає на всю горлянку, як віслик у передсмертних муках: «Ніна, тут дівочка беремнна прийшла на облік ставать. Да, беремнна! Найди-но мені її карточку. Прізвище таке-то, вулиця така-то». І поки Ніна шукає твої медичні записи, ти в голові перебираєш усе матюччя, яке можна застосувати до працівниці реєстратури, яка ось так просто, не церемонячись, взяла й розтрубила про твій ніжний стан усім навколо.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ